

Despullar sants

Jordi Fortuny

"Aquesta política –necessària– de col·laboració amb els veïns del sud de segur que encara sortirà més cara del que ens podem imaginar. Perquè si els governs i els sindicats europeus no estan alerta, la instal·lació d'empreses industrials europees als països del sud mediterrani comportarà probablement el tancament d'indústries a Europa."

JORDI SEBASTIÀ

Moltes empreses catalanes s'instal·len al Marroc. Les empreses europees hi busquen mà d'obra barata i treure profit dels avantatges fiscals.

Quin dubte hi ha que la Conferència Euro-mediterrània d'aquesta setmana a Barcelona ha estat, sobretot, una excel·lent idea. Pocs resultats concrets, però en canvi els periodistes li hem dedicat molt de temps i espai. I és que, més que resultats, el que ha quedat damunt la taula són molts projectes de futur, i això és bon senyal.

Tothom, fins i tot els més crítics amb la reunió dels ministres, està d'acord que ha arribat l'hora d'apropar els països, les cultures i, sobretot, les economies dels països del sud i del nord del Mediterrani. I per això sí que hi ha coses concretes. La Unió Europea ja ha decidit dedicar 4.685 milions d'ecus (740.000 milions de pessetes) a subvencionar les empreses europees que vulguin invertir al nord d'Àfrica, a Turquia o a l'Orient Mitjà, des d'ara fins el 1999.

És molt. Representa prop de 450 milions de pessetes cada dia, des d'ara fins a final del segle. I també hi haurà una quantitat semblant en crèdits del BEI, el banc de la Unió Europea. Tot són diners públics, que paguem tots els ciutadans europeus amb els nostres impostos. Qui s'endurà tots aquests diners?

D'entrada, de segur que seran empreses europees molt potents, o amb molta visió de futur. És a dir, que puguin arriscar-se o que no tinguin por de fer-ho. Seran sobretot empreses industrials, que podran treure profit de la mà d'obra barata, dels avantatges fiscals i de la zona de lliure comerç que es crearà l'any 2010. Perquè la Unió Europea, no els donarà més diners a canvi d'instal·lar-se en els països mediterranis que són no comunitaris: també els prometrà que els productes que fabriquin al nord d'Àfrica, per exemple, entraran sense pagar cap aran-

zel al mercat europeu, com a molt tard el 2010.

I això caldrà vigilar. Aquesta política –necessària– de col·laboració amb els veïns del sud de segur que encara sortirà més cara del que ens podem imaginar. Perquè si els governs i els sindicats europeus no estan alerta, la instal·lació d'empreses industrials europees als països del sud mediterrani comportarà probablement el tancament d'indústries a Europa. Serà despullar uns sants per vestir-ne d'altres.

A l'Hospital de Llobregat ho saben bé. Allà, la fàbrica d'Indo va tancar per obrir-ne una a Tànger al cap de poc. I això no vol dir que sigui dolent, perquè segurament gràcies a això Indo també continua donant feina aquí dalt, als països del nord. Moltes indústries europees només podran competir amb els asiàtics d'aquesta manera.

Ara la qüestió és vigilar aquest procés. Que l'opinió pública el conegui i que els sindicats estiguin informats. Que no acabi semblant tot una aixecada de camisa.

Perquè, si a més de pagar les subvencions a les empreses que facin l'aventura mediterrània amb diners públics, també cal pagar subsidis d'atur i pre-jubilacions als treballadors europeus que es quedin al carrer.

Aquest serà un sacrifici que només es podrà justificar si, realment, les ajudes comunitàries serveixen per millorar el nivell de vida i l'economia dels països mediterranis del sud. Que, a més a més, millorin els comptes de resultats de les empreses europees que s'instal·lin en aquests països, serà fantàstic, però insuficient per justificar davant l'opinió pública els sacrificis socials que es facin al nord.